

Zato le sipajmo cvetje Lj. Gaju, ki je oče hrvaškega in buditelj slovenskega naroda! Sipajmo cvetje Lj. Gaju, ki se je rodil, ko je Napoleon ustvaril politično Ilirijo, a umrl, ko je nastal dualizem in vstalo nemško cesarstvo! Sipajmo cvetje Lj. Gaju, ki ga je rodila Krapina, videla Moskva in ljubila visoka Tatra! Sipajmo cvetje svojih čuvstev Lj. Gaju, ki je izginil iz časa in prostora in se naselil v naših srcih, da deluje v njih z vso silo ideje. Ozrimo se po našem svetu: za Gajevo Danico se ob izpremenjenih razmerah dela jasn ilirski dan.“ —

## Platonska ljubezen.

Od daleč so gledali svoj ideal  
zaljubljeni golobradi,  
bili so trije in v svoji ljubezni  
silno nesrečni in mladi.

Rekel je prvi, največji junak:  
Da mogel bi k njej na balkon,  
prav rad bi ji dal za en sam poljub  
stotisoč srebrnih kron.

Pa kaj so besede, ko prazen je žep —  
Bolj modro mu drugi pravi:  
Kaj mar so ji krone, samo da si fant  
po srcu in postavi.

V teh žalostnih časih je res hudó,  
še glavo bi človek izgubil —  
Bolj trezno je mislil zadnji junak,  
tako bi on ženo zasnil:

Kaj mar ji denar, kaj beli obraz,  
samo da jo v ustnice vgrizneš,  
da v kratkem jo hipu na svoje srcé  
v objemu brezsvestno pritisneš . . .

In vzel je zrcalo nesrečni junak  
in delal je zajčka na steno,  
na lica, na prsi, na črne oči  
poljubljal je lepo ženo . . .

G. Koritnik.